

IZVIDNICA ANGAŽOVANIH POETIKA

(Osvrt na pesnički razvoj Siniše Tucića)

Premda danas mnogi znaju za Sinišu Tucića (1978) i njegovu poeziju, a određeni kritičari ga ističu zajedno sa Draganom Mladenović kao vodećeg predstavnika nove pesničke generacije, čini se da do sada nije bilo sistematičnijeg i opširnijeg pregleda njegovog stvaralaštva.¹ Hvaljen te uvrštavan u sve značajnije antologije i zbornike savremene srpske poezije,² novosadski pesnik zapravo do sada nije bio ozbiljnije pročitani, a to se posebno odnosi na njegove prve dve zbirke, napisane i objavljene u autorovoj ranoj mladosti, odnosno u periodu koji prethodi značajnoj ekspanziji i afirmaciji nove poetske generacije³ u drugoj polovini prve dekade novog milenijuma. Danas slobodno možemo reći da je Tucić svojim ranim ostvarenjima anticipirao dolazak novih poetika na srpsku pesničku scenu, te svojim pionirskim delovanjem otvorio put mnogim generacijskim ispisnicima koji su došli nakon njega. Pojavivši se sredinom devedesetih godina prošlog veka kao osamnaestogodišnji srednjoškolac na tadašnjoj pesničkoj sceni, prezasićenoj tradicionalističkom, kvazipatriotskom poezijom, Tucić se u poetičko-ideološkom smislu vrlo jasno određuje i postavlja na sasvim suprotnu stranu od vladajuće paradigme. Njegovo čitalačko iskustvo je sasvim drugačije vrste od onog koje ima sveopštu medijsku pažnju: naime, on je pre svega stasavao na književnom stvaralaštvu novosadskih neoavangardnih autora sa početka sedamdesetih godina prošlog veka, poput Vujice Rešina Tucića, Vojislava Despotova, Vladimira Kopicla, Miroslava Mandića i dr, zatim na američkoj beat poeziji, posebno na radovima Alena Ginzberga, na poeziji Zvonka Karanovića, itd. Ovakvo književno okruženje vrlo rano je formiralo Tucićevo poetičko-ideološki okvir u kojem će se sa manjim ili većim izletima kreirati sve do danas.

¹ Jedini takav pokušaj preduzela je Maja Solar u svom osvrtu na novu pesničku generaciju, pod nazivom „Poetike-u-procesu“, gde je predstavila prve tri Tucićeve zbirke (*Polja*, br. 448, novembar-decembar 2007, str. 95-106).

² Jedan od prvih pregleda savremene poezije u kojem je Tucić učestvovao jeste Zbornik nove novosadske poezije *Nešto je u igri* (NEOLIT i Kulturni centar Novog Sada, Novi Sad, 2008). Slede Antologija novije srpske poezije 1988-2008 *Iz muzeja šumova* Nenada Miloševića (VBZ, Zagreb, 2009); Srbija: Panorama pesništva 21. veka na srpskom i engleskom (u saradnji sa zrenjaninskim časopisom *Ula-znica* priredio Dragoslav Dedović, Zrenjanin, 2011); Izbor iz nove srpske poezije *Prostori i figure* Vladimira Stojnića (Službeni glasnik, Beograd, 2012).

³ Pod pojmovima *nova poetska generacija*, odnosno *mlađa pesnička scena* podrazumevamo autore i autorke rođene između 1975. i 1989. godine.

Traganje za poetikom kroz dosetku

Prva Novosađaninova zbirka, *Betonska koma* (1996),⁴ u podnaslovu šaljivo određena kao *patetično-histerična filozofska poezija*, dosta toga duguje upravo pesništvu Vojislava Despotova i Vujice Rešina Tucića. Tu pre svega mislimo na sklonost ka poetskoj dosetki, igrivosti, duhovitosti, te autopoetičkom propitivanju nastanka i funkcije same pesme. Uticaj Despotova je primetan upravo u građenju pesama: kratki, šturi iskazi, koji se naglo smenjuju i tako čine zaoštrene asocijativne nizove, dosta podsećaju na ostvarenja iz Despotovljeve zbirke *Prljavi snovi* (1988). Iako naslovljena kao *patetična*, ova poezija to svakako nije – ona je oslobođena bilo kakvog snažnijeg zanosa ili afektacije. Tucić je sklon igrivim i duhovitim autopoetičkim promišljanjima o položaju pesnika i poezije, pa je pristup ovoj tematici možda i najdominantniji u zbirci *Betonska koma*. Tako u uvodnoj pesmi „Traka pisaaće mašine“ pesnikov urođeni optimizam polaže oružje pred karakteristikom književnosti da na svet gleda pesimistički – prilagođavajući se zahtevima literature, pesnik ne može biti iskren: „hartija u savezu sa trakom/ laže čitaoca“. Pesma „Verbalni zatvor“ suprotstavlja nespontanost, igrivost i buntovništvo književnosti naspram rigidnosti i strogosti jezičke nauke koja slobodnu, živu reč pokušava ukalupiti u svoj sistem – tek u poeziji reči žive *punim plućima* jer se u rečnicima osećaju kao u zatvoru. U ostvarenju „Zadatak mozgu“ pesnik shodno svojoj veseloj prirodi ne može odgovoriti na velike i teške teme koje mu tradicija postavlja, dok je u ostvarenjima „Majstor za opravljjanje pesama“ i „Pesme moraju biti armirane“ pesma predstavljena kao fizički prostor u kojem vladaju zakonitosti materijalnog sveta. Ovde se na duhovit, humoran način propituje *telesnost* pesme, odnosno mogućnost njenog opstanka u opipljivom svetu. Uopšte, telesnost je jedan od važnih motiva Tucićeve poezije kojim će se on baviti i u svojim narednim zbirkama. Tako pesma „Cepanje nelogičnosti“ kroz propitivanje granica telesnog anticipira kako tematski opseg, tako i pesničke postupke koji slede nakon prve zbirke: „po čitav dan bih cepao tela koja/ su nelogična i sklapao nova po/ ukusu, kao Unicef puzzle.“ Izdvaja se i pesma „Betonska koma“ u kojoj subjekt živi „u kolima“ i baulja do „prve hospital-kafane“ po svojih „šest litara infuzije na usta“, te ne vidi „ždrala u ogledalu života“. To je prvo ostvarenje u kojem mladi Tucić progovara o otuđenosti urbanog čoveka koji opterećen banalnostima i sopstvenim porocima ne može šire sagledati svoju egzistenciju. Zanimljivo, u prvoj Tucićevoj knjizi izostaju vremensko-prostorne odrednice, što neće biti slučaj sa narednim zbirkama u kojima će pesniku istorijsko-geografski kontekst biti izuzetno važan.

Knjiga *Betonska koma* jeste početnička zbirka, i to se jasno vidi po nedovoljnoj izgrađenosti Tucićeve pesničke tehnike, kao i po izostanku ubedljivijeg poentiranja u pojedinim pesmama. Ipak, na ovim nedostacima novosadskom pesniku i ne treba previše zamerati kada znamo da je ovu zbirku pisao sa šesnaest godina, što je poseban kuriozitet.

⁴ Siniša Tucić, *Betonska koma*, NIP In-press, Beograd, 1996.

Pesničkom igrom do društvenog angažmana

Druga Tucićeve zbirka, *Krvava sisa* (2001),⁵ nakon autorove okrenutosti intimnim preokupacijama i početnim autopoezičkim promišljanjima, znatnije se okreće neposrednoj društvenoj stvarnosti i mnogim, u to vreme vrlo aktuelnim temama. Naime, u podnaslovu je ova knjiga određena kao roman koji je nastajao od 1995. do 1997. godine. *Krvava sisa* je ipak zbirka pesama koje su povezane zajedničkim motivsko-tematskim sklopovima, ali i jedinstvenim istorijskim kontekstom. Pišući ovu knjigu neposredno nakon završenih ratova za jugoslovensko nasleđe u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, Novosađanin je u njoj posebno istakao svoj društveno-ideološki angažman što će biti jedna od osnovnih karakteristika i njegovih kasnijih ostvarenja. Po rečima Maje Solar, *Krvava sisa* je „tekst morbidnog nabojaja, tekst koji upisuje strašnu zbilju i katastrofičan svet u Artoov teatar surovosti“. Dakle, svet ove zbirke je krvav, surov i beznadežan, potpuno obesmišljen nasiljem i ratovima, dok je čovek potpuno uronjen i osuđen na takvu stvarnost od samog rođenja – i te kako je ovde prisutan klasični disovski motiv bačenosti u egzistenciju mimo sopstvene volje. Poseban kvalitet ove zbirke krije se u tome što jezičko-formalni angažman ide zajedno sa tematskim angažmanom. Tako su kratke, jednostavne poetske dosetke iz Betonske kome ovde zamjenjene mnogo obimnijim i formalno kompleksnijim pesmama. Svaka pesma sadrži nekoliko ključnih motiva, dok skoro svaki stih predstavlja kratak, jezgrovit iskaz, pa se čestim smenjivanjem i asocijativnim nadovezivanjem stihova-iskaza i motiva tvori jedan značenjski vrlo bogat svet. U njemu se asocijacije poput lego-kocaka ili delića neke puzzle-slike slažu jedna uz drugu, pa se pisanje pretvara u vrcavu, vratolomnu poetsku igrariju gde se uživanje traži više u samom procesu stvaranja nego u svesti o konačnoj celini kao rezultatu tog procesa. Tucić kod svake pesme kreće bez jasnog cilja u asocijativnu igru sa dečjom otvorenosću i znatiželjom. Njegovo pitanje je: *Gde će se sve ovo završiti?* Ipak, tokom pisanja autor uspostavlja određenu kontrolu, pa smenjivanjem motiva na kraju često dolazi do onog početnog motiva koji zatvara krug i u novom kontekstu pravi određeni obrt. Takođe, ingeniozno uspostavljanim, suptilnim aluzijama Tucić ukazuje na istorijsko-socijalni milje u kojem njegova poezija nastaje, a to je naravno sredina devedesetih godina prošlog veka i era Miloševićeve vladavine te period opterećenosti srpskog društva ratovima, ekonomskom krizom i sankcijama. Tucić je u svojim aludiranjima, naravno, ironičan i kritičan, pa iako je apokaliptični svet *Krvave sise* predstavljen bez ulepšavanja, Novosađaninov angažman je retko kada transparentan i banalan, što predstavlja još jedan književni kvalitet njegove poezije.

Motiv telesnosti, prisutan i u prvoj zbirci, ovde je zapravo centralni motiv koji je razvijen do krajnjih granica. Tema telesnog se prepliće sa temom rata i nasilja – propituju se, između ostalog, mogućnosti obesmišljavanja tela neprestanom agresijom i destrukcijom. Telo može biti *topovsko meso* u ratu, ono je muzejski eksponat, industrijski i medijski proizvod, ono je *zamorče* u raznim bezdušnim eksperimentima i igrama. Čovek kao da je otuđen od sopstvenog tela koje se ponaša nezavisno od njegove volje, po zakonitostima nametnutim od spoljašnjeg sveta. U ovoj poeziji telo je pre svega objekat, ono *trpi radnju*. Tako u

⁵ Siniša Tucić, *Krvava sisa*, Studentski kulturni centar, Beograd, 2001.

pesmi „Mali buda“ želja kao potencijalna opasnost za vladajući sistem takođe može biti tretirana kao telo, odnosno kao objekat za uništavanje: „želje su još žive/ spasenje je daleko/ želje treba ubiti/ ubiti želje u građanskom ratu/ izmasakrirati ih/svaka želja je telo“. Takođe, i u *Krvavoj sisi* Tucić unosi autopoeitičke elemente, pa tako imamo u pesmi „Hoće li postmoderna umeti da peva kao što je moderna pevala o njoj?“ duhovito razmatranje odnosa između moderne i postmoderne gde je ova druga „negovana/ obučena u Beneton/ obrazovana u komorama raja/ načitana plavokosa devojka/ pije pilule/ i nikada ne besni“. Pesma „WC papir, voz i dnevne novine“ počinje stihovima „Pravi umetnik sazdan je od dnevnih novina/ olovna slova umesto maljavih nogu“, gde umetnik nije više čovek koji sa sigurne distance posmatra svet, neuprljan njegovom banalnom svakodnevicom, već je, naprotiv, bombardovan raznim informacijama koje svakodnevno pristižu i *dopisuju* njegovo telo. Po Tuciću, umetnost pre svega ima dužnost da odgovori na svakodnevne izazove vremena u kojem nastaje.

Koristeći neoavangardne i postmodernističke strategije u *Krvavoj sisi*, ovaj pesnik igrom razobličava lažni svet i njegov sveopšti besmisao. Tucićev angažman jeste protiv rata, nasilja, političke diktature i diskriminacije svake vrste, a pre svega za dijalog i toleranciju. O tome najbolje svedoče završni stihovi antologijske pesme „Doba noževa sa polomljenim drškama“: „čekam sada,/ polako lomimo drške noževa/ gradimo brane krvavom potoku/ i na kraju će biti reč“. Iako ova zbirka ima priličan broj pesama (čak 56!), Tucić je uspeo da u većini slučajeva ujednači kvalitet pojedinačnih ostvarenja, dok je u poetičkom i ideološkom smislu *Krvava sisa* celovita i dosledna. I na kraju, podsetimo se jednog od ključnih opozitnih parova koje je Rolan Bart uveo u sopstvenu književnu teoriju, a sačinjavaju ga dve vrste pisaca: *écrivain* i *ecrivain*.⁶ I dok je ovaj prvi tek zanatlija koji odlično vlada spisateljskim tehnikama, ali se prema jeziku odnosi isključivo kao prema sredstvu za prenošenje određenih poruka, ovaj drugi predstavlja spisatelja budućnosti, zato što je njegova polazna tačka, polje istraživanja i krajnji cilj upravo jezik sam po sebi. *Ecrivain* ne postupa polazeći od značenja, kao što to *écrivain* radi, već *ka* njima, smatra francuski teoretičar. A upravo su se u književnoj istoriji autori i autorke skloni avangardnim književnim postupcima približili ovoj plemenitoj funkciji *sveštenika* jezika. Zbog toga nam se čini da se i Tucić svojom drugom pesničkom knjigom *Krvava sisa* nalazio na dobrom putu da postane onaj koji *radikalno apsorbuje svetsko zašto u kako pisati*.

Poezija na plastično rasklapanje

Ipak, treća zbirka novosadskog pesnika, *Nove domovine* (2007),⁷ ne nastavlja u smeru avangardnih istraživanja pesničkog jezika, već pravi snažan poetički zaokret. Ova knjiga uspostavlja veze sa esejistikom Vojislava Despotova, kao i sa njegovim esejističkim spevom *Neočekivan čovek* (1992). Nakon bavljenja ratnim strahotama, Tucić se okreće promišljanju savremenog informatičkog doba, novim tehnologijama i medijima poput Interneta, kao i propitivanju novih društvenih procesa u kojima se svet našao. Društvena tranzicija i pro-

⁶ Džon Starok, *Rolan Bart, Polja*, br. 456, mart-april 2009, str. 114-115.

⁷ Siniša Tucić, *Nove domovine*, Narodna knjiga, Beograd, 2007.

mena ideološke paradigme su glavne teme zbirke *Nove domovine*. Tucić je i pre ove knjige bio sklon esejističkom načinu izražavanja, pa je i napisao nekoliko eseja, a sada je esejističku građu pokušao da prenese u poeziju. Takođe je novosadski pesnik koketirao i sa kratkom pričom pa je u svoje pesme uneo dosta proznih elemenata poput naracije, većeg broja likova i psihološke karakterizacije, a ovakav postupak možemo nazvati *prozaizacijom poetske forme*. Primetna je ambicija da *Nove domovine* prerastu u nekakav postmodernistički *Veliki spev sveta*, zato se teži ka tzv. epskoj objektivnosti nauštrb lirske osećajnosti i subjektivnosti, a takođe izuzetno značajan postaje istorijsko-geografski kontekst pesama. I dalje je Tuciću važan društveni angažman koji u pojedinim slučajevima daje zaista uspele pesme, kao na primer „Ti i ja smo deca velegrada“, ili recimo „Svet na plastično rasklapanje“ koja se završava sledećim stihovima: „Šta nam je potrebno?/ Tri zaklana čoveka,/ Zaklana noževima na rasklapanje/ Jednog crnog, jednog žutog, jednog belog/ Da bi upotpunili sliku multikulturalizma/ Razglednicu sa dalekih ostrva./ To ti je život na rasklapanje.“ Sve više u Tucićevoj poetici dobijaju na važnosti efektne, ironične poente koje prave zanimljive obrte u pesmama, kao na primer u ostvarenju „Tropikal danube“: „kod Internet provajdera/ kupuju vreme/ Surfaju globalno plaćaju lokalno/ A crkva radi li radi“. Novi moment u autorovoj poetici predstavlja uvođenje motiva bega od civilizacije *u brdo*, *u manastir*, *u brvnaru*, uopšte u predele netaknute prirode, ili sa druge strane *u slatku i nevinu prošlost*, jednom rečju u nostalgiju.

Tucićev koncept je sam po sebi bio vrlo interesantan i inteligentan, ali i vrlo zahtevan. Problem je u realizaciji jer same pesme u velikom broju slučajeva nisu svojim kvalitetom ispratile osnovnu zamisao. Unošenjem esejističkih i epskih elemenata Novosađanin je nepotrebno opteretio strukturu lirske pesme koja teži sažimanju izraza i ne trpi prevelike digresije i širenje. Zatim, ponekad se previše insistira na epskoj objektivnosti, pa nedostaje upravo lirska subjektivnost koja je krasila prethodne knjige. Većina pesama teži ka dokumentarnosti, ali samo u pojedinim ostvarenjima događajnost dobija i kvalitet doživljajnosti. Pokušaji sagledavanja globalnih društvenih pojava često ostaju na nivou površnosti i stereotipnosti, kao u pesmi „Nisi mogao da prelomiš“: „Ovde nema nostalgije/ Ovde nema sećanja/ O kojima si slušao na onom predavanju/ O mittel-europi/ Mi nemamo vremena da se sećamo// A ti si zatečen u Americi// Vi pravoslavci ne mislite na budućnost!“ Kao što smo već primetili, postoji tendencija ka angažmanu, ali on nije dosledno ostvaren – naime, tzv. epska objektivnost uzrokovala je u mnogim slučajevima izostanak jasnog stava prema aktuelnostima savremenog sveta. Jednostavno, izbor forme uslovio je ideologiju koja se implicitno provlači kroz delo, a to je ideologija nekritičkog prihvatanja i mirenja sa globalnim društvenim procesima kao neminovnostima na koje mali, obični čovek ne može uticati. Postavlja se pitanje funkcije ovih tekstova: da li ih razumeti kao stihovane mikroseje ili kao dokumentarističke, epske pesme koje referišu na aktuelni društveno-istorijski trenutak? Tek u manjem broju slučajeva njihova funkcija bi se mogla shvatiti kao strogo lirska. Dobar deo građe iz *Novih domovina* mogao se iskoristiti za nekoliko eseja i priča u kojima bi se ovi elementi potpuno razvili. Ili se ta građa mogla inkorporirati u pesme, ali sa punom svešću o funkcionisanju žanra i pojedinih elemenata u okviru njega.

Ruku na srce, treća Tucićeva zbirka ima nekoliko zaista uspehli pesama koje bi se mogle naći u svakoj antologiji, kao što su „Nove domovine“, „Ti i ja smo deca velegrada“,

„Svet na plastično rasklapanje“, „www.bog.com“, „Kanibal ante portas“, itd. Spajajući književno i kulturno nasleđe sa aktuelnim globalnim fenomenima novosadski pesnik može dati duhovite i zanimljive tekstove, ali može skliznuti i u površnu igrariju, kao u pesmi „Soba“: „Može li se/ Slika nage Margarete otvoriti/ Ili mi je za to potreban/ Jači modem/ Za porno sajtove?“ Stičemo utisak da su posvećeniji urednički rad i više autorove istrajnosti i poetičke samosvesti mogli učiniti ovu zbirku mnogo boljom, pa, rečeno jezikom fudbalskih komentatora, ostaje žal za nekim propuštenim šansama.

Poezija kao lak odgovor na slobodnu temu

Poslednja Tucićeva zbirka, *Metak* (2012),⁸ donosi nam konciznije pesme u odnosu na *Nove domovine*, bez žanrovskih i formalnih lutanja. I kod obimnijih pesama u izlaganju se ne gubi nit, a emocija se ne razliva – zadržana je lirska sažetost i tenzičnost. Primetan je ozbiljniji urednički rad u odnosu na ranija ostvarenja, dok je pesnikova tehnika u *Metku* znatno napredovala pa ovde zaista nema bitnijih formalnih nedostataka. I dalje je autor sklon esejiziranju na stare i nove teme: društvena tranzicija, ratni zločini, položaj intelektualca i umetnika u današnjem društvu, kriza urbaniteta, itd. Tucić je i ovoga puta znatno angažovan, a posebno se izdvajaju pesma posvećena ratnom zločinu u Srebrenici pod nazivom „Riblja kost je i dalje visila nad zgradom“, kao i pesma o položaju pesnika u raznim istorijskim periodima i društvenim sistemima pod nazivom „Sastav na slobodnu temu“. Novosađanin je zadržao svoju blagu, duhovitu ironiju, a posebno je autoironičan u stihovima koji se izdvajaju kao ključni za celokupnu zbirku: „Poezija je uvek bila lak odgovor/ za sastav na slobodnu temu“. I dalje je prisutno poigravanje sa književnim i kulturnim nasleđem, preuzeto iz prethodne dve zbirke, a najuspelije to izgleda u duhovitoj, humornoj pesmi „Lekovita devojkica“: „Onda sam zakoračio u šumu./ Počeo sam da skupljam lekovite devojkice –/ Homera, Dantea, Servantesa.../ Nije bilo loše za početak!“ Motiv bega od civilizacije prisutan je i u ovoj zbirci, kao na primer u pesmi „Kolona“: „Da sam znao da će mašina ujedati ljude,/ otišao bih u šumu/ i ne bih gledao na zapad/ i pevao u urbanoj koloni.“ Zapravo, subjekt ove poezije se neprestano sprema da napusti grad i uputi se u šumu, u brvnaru, kao u pesmi „Šuma četinara“: „Pustite me da odmaram/ U šumi četinara/ I da zapalim brvnaru/ jednom šibicom iz kutije.“ Tucićev junak sklon je eskapizmu, jer grad sve više postaje opasan za čoveka: „Grad nas je izmasakrirao/ i naše jadne udove/ pobacao u slano more// grad je strašan/ kao Anđeo kod Rilkea“ („Jezik gradova“). Gradovi u nezavršenom procesu tranzicije su prestali da liče na sebe, dok je građanin umoran od raznih ideologija i velikih priča te želi samo da nađe sopstveni mir. Zanimljiva je i sudbina pesnika: u socijalizmu je imao povlašćenu ulogu i položaj, dok je u neoliberalnom kapitalizmu njegov značaj rapidno opao, pa se sada on mora *snalaziti*, te praviti kompromise sa sopstvenim principima i sklapati sumnjive paktove sa vlastodršcima – Tucić, rekli bismo, opet referiše na domaću književnu stvarnost. Autorov odnos prema tranziciji se u zbirci *Metak* bitno promenio: proces društvenih promena doživljava se kao razočaravajući jer običnom građaninu nije doneo nikakav istinski boljitak, već samo *puno slatkiša u džepu*.

⁸ Siniša Tucić, *Metak*, Fabrika knjiga, Beograd, 2012.

Pesnik ni u ovoj zbirci ne napušta motiv telesnosti, samo ga tretira u drugačijem vidu, ovoga puta kao deo kompjuterske poezije, ili kao lozinku rasutu po sajtovima Interneta, kao u pesmi „Pobacani pasvordi“: „Fizički sam se odavno raspao/ Ali sam još uvek konstituisan/ U virtuelnoj stvarnosti.“

Tucićev angažman u pogledu tema nije upitan, ali jeste problematičan njegov angažman u odnosu na pesnički jezik. Slično kao i u *Novim domovinama*, i ovde je jezik *prozaiziran*: to je uglavnom površinski, providni jezik lišen metaforike, višeznačnosti i ekspresivnosti. Povremeno pesnikov izraz dobije kvalitet višeslojnosti, pa na taj način nastanu pesme privlačne za nova čitanja i tumačenja. Tako u ostvarenju, po kojem je celokupna zbirka dobila ime, motiv metka metaforički predstavlja nasilje koje je dvadeset godina u raznim oblicima posećivalo glavu lirskog subjekta. Svejedno, čini se da je Tucić ovde daleko od one igrivosti i asocijativnosti koja je krasila poeziju *Krvave sise*, pa se sada sve više obraća pažnja na *Šta reći?* a sve manje na *Kako reći?* U ovoj zbirci možemo pronaći nekoliko zaista odličnih pesama kao što su „Metak“, „Jezik gradova“, „Kolona“, „Sastav na slobodnu temu“, „Zaboravljena tranzicija“ itd, ali takođe ima ostvarenja koja se ne ističu nekom posebnom emocijom i utapaju se u jednoličnost i prosek. Glavni problem ove knjige je upravo nedostatak novih motiva i postupaka – čini se da je autoru, nakon dugogodišnjeg pesničkog iskustva, potreban nekakav iskorak, osveženje, promena forme, ili nešto slično. Možda bi se Tucić mogao više posvetiti klasičnom eseju ka kojem toliko teži u svojoj poeziji, ili se možda ozbiljnije oprobati u kratkoj priči za koju takođe pokazuje interesovanje. Svejedno, u zbirci *Metak* novosadski pesnik je pokazao veću zrelost u odnosu na zbirku *Nove domovine*, ispravio neke nedostatke i pokazao da njegovi najbolji pesnički dani tek dolaze.

* * *

Kada bismo sumirali naša zapažanja o poeziji Siniše Tucića, uočili bismo nekoliko poetičkih konstanti koje se u većoj ili manjoj meri provlače kroz njegove četiri zbirke. Primetna je autopoetička crta koja se ogleda u čestom propitivanju nastanka pesme i njene uloge, kao i zapitanost o značaju i sudbini pesnika u savremenom svetu. Bitan je motiv tela – istražuje se telesnost pesme, ljudska telesnost, ali i telesnost u virtuelnoj stvarnosti. Takođe je važan i motiv bega od civilizacije u predele netaknute prirode ili u sećanja na *bolju* prošlost. Tucić je sklon društvenim temama kao što su tranzicija, ratovi, nove tehnologije, Internet i masovni mediji, položaj malog, običnog čoveka u današnjem društvu, a kroz bavljenje ovim temama u većini pesama prisutan je jasan ideološki angažman kojim se autor suprotstavlja svakom obliku dehumanizacije i nasilja. Prisutno je u njegovoj poeziji koke-tiranje sa esejom i proznim oblicima, te pokušaji stvaranja novih, hibridnih pesničkih formi. Konačno, važne konstante njegove poetike su jezička igrivost, vrcavost, duhovitost, humor, a takođe i ironija, osobine koje uopšte krase značajan deo novosadske pesničke i književne scene, počev od neoavangardnih autora sa početka sedamdesetih godina, pa sve do mlađih pesnika poput Nike Dušanova, Patrika Kovalskog, Sergeja Stankovića, i dr. Na kraju, možemo slobodno reći da Siniša Tucić svojim ranim pojavljivanjem na književnoj sceni, kao i celokupnim poetskim stvaralaštvom, predstavlja izvidnicu angažovanih poetika koje danas sve više uzimaju maha u srpskoj poeziji.